

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
ONZE MEISJESWERELD Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM

EENTONIGHEID

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Maar, Lena, wat was dat nu voor een brief! Zwaar van jammerklachten, zoo droevig en somber, dat ik je bijna voor zóó ongelukkig had gehouden, als je je verbeeldt te zijn.

Ach Gott, wie einem die Tage
Langweilig hier vergehn —

dat is de korte inhoud van je langen brief, je hebt te veel in Heine gesnuffeld, kleintje!

Je klaagt dus over eentonigheid, martelende, pijnigende, doodende eentonigheid.

Opstaan — eten — naar school — eten — naar school — eten — werken — slapen — opstaan — O, 't is vreeselijk, niet waar Lena? En ik begrijp best, waarom je juist *mij* al die jammerklachten zendt, want je denkt, dat ik met je mee zal voelen, daar mijn rooster net eender luidt, alleen nog een beetje erger: opstaan — eten — naar school — eten — corrigeeren — naar school — eten — naar school — eten — werken — slapen — opstaan. —

En toch Lena, ik voel *niet* met je mee: ik lijd niet aan jouw kwaal, die vreeselijk is, dat weet ik wel. Ik heb er wel eens aan geleden — toen ik nog zoo'n jong ding was als jij — en toen heb ik zelf mijn genees-

middel moeten zoeken. Denk toch eens aan, Lena, hoe bevoorrecht je bent; ik moest zelf het middel zoeken voor die gevaarlijkste aller jonge-menschen-ziekten en jij hoort 't van een ander, zoo maar opeens, na den eersten aanval.

Vrees niet, dat ik je kruiden voor je kwaal zal noemen, die toch niet onder jouw bereik liggen. Wat ik je aanraden ga, ligt onder het bereik van ieder, die wil zien en begrijpen.

Als ik 's morgens uit school kom, moet ik een breede straat oversteken.

't Hoekhuis daarvan heeft een zeer lage benedenverdieping, die ik in 't oog heb, zoodra ik aan 't oversteken der straat begin. Ik kijk er dus al den tijd op, dien ik onderweg ben. Dan zit er, aan 't lage raam, in een laag stoeltje, een meisje, negentien of twintig zal ze zijn. Ze heeft, op haar schoot,

een boek liggen, ik kan 't zien liggen, omdat 't kozijn zoo laag is.

Haar grove, onsierlijke gestalte is voorover gebogen en ik erger me weleens aan de onmogelijke ruit van 't blousje, dat ze draagt. Haar mond gaat op-en-neer, gestadig op-en-neer.

Ze is leelijk, heel leelijk met een opgezeten, bleek gelaat, fletse oogen, kleurloze lippen.

Straks zul je begrijpen, waarom ze niet mooier kan zijn.

Kapsel Infante Marie bij haar huwelijk.

Verhinderen karren of rijtuigen mijn overtocht, wat dikwijls gebeurt, dan hebben mijn oogen tijd, zich aan de schemering, achter de ramen, te wennen, en ik zie de gestalte van een oude vrouw, die breit.

Dat meisje is haar dochter en leest haar oude moeder voor.

Ik kom laat genoeg terug om die beiden haar middag-boterham te laten opeten, en als ik naar school ga, met een heelen werkdag vóór me, en een heelen werkdag achter me, dan zit het bleeke, dikke meisje, weer in 't lage stoeltje; en haar mond gaat op-en-neer, op-en-neer — ze leest haar oude moeder voor.

En, als ik tegen vijf uur terugkeer, dan zit ze nog in dezelfde houding — en leest haar oude moeder voor — of — zalige, schokkende afwisseling, haakt een spreikant, waarvan het afgewerkte deel, als een witte poes, in haar schoot ligt. En als ik, in de zomer-avonden, ten derden-male langs kom, dan zie ik haar weer, hakend, lezend — terwijl in het zwartduister achter haar het theelichtje als een gloeiende spijker uitkomt.

En zoo zie ik haar 's morgens — 's middags — 's avonds — bij mooi weer en storm, des winters en des zomers. En ze is niet suf, noch idioot — ze kon dus anders leven — begrijp-je, hoe ik mijn lot zegen, als ik langs kom, mijn vroolijk huis tegemoet; als ik langs kom met een heelen werkdag voor mij; als ik langs kom in een vrij uurtje, dat ik eens gauw ga besteden om flink te loopen? Begrijp-je, hoe ik nóg mijn lot zegende van den winter, als ik 's morgens in het stikduister of in het droeve, kille licht van een wintermorgen-maan voorbij kwam en de wind mijn wangen doorsneed en de sneeuw mij de oogen blind stoof? Dan keek ik naar haar raam, boven, waarachter ze nog lekkertjes op één oor lag en sliep, sliep — tot half tien misschien — O, ik had heel wat gegeven, als ik ééns had mogen uitslapen, van den winter!

Maar ik zegende mijn lot nog — voor mij verrees de stralende winterdag, die me opwachtte, als ik straks uit school kwam — dan zou zij aan 't lage raam zitten, haar mond zou op-en-neer, op-en-neer gaan, ze zou haar oude moeder voorlezen.

Mijn lieve, kleine Lena, zijn nu nog je dagen doodend, eentonig? Zijn ze niet vol heerlijke afwisseling? Wil-je nu dankbaar zijn, dat je mag eten — en naar school gaan — en weer thuiskomen — en weer naar school gaan, bij je vroolijke vriendinnetjes, en weer thuiskomen bij de broers en zusters, die allen vol grappen zitten? En wil-je nu voortaan dankbaar zijn, dat je 's avonds mag

gaan werken en, om acht uur, bij de theetafel mag terugkomen, waar alle nijvere bijtjes hun hartversterking komen halen, om dan weer ieder naar hun eigen werkcel terug te trekken, met vroolijk gezoem?

Adieu Lena, denk maar eens aan mij en aan dat bleeke meisje aan 't lage raam, op 't lage stoeltje, wier mond op-en-neer, op-en-neer gaat, en die haar oude moeder voorleest.

HARE HOOGHEID THUIS

DOOR

THÉRÈSE HOVEN.

V.

Wat kunnen er toch vreemde dingen, zelfs in een heel gewoon meisjesleven, gebeuren en welke stormen kunnen er woeden in een bestaan, dat voor het oog der wereld kalm daarheen vloeit!

Wat een prachtige zin! Nee, maar!

Een verhaaltje er om en 't is een roman!

Nu, 't verhaaltje ontbreekt niet en de heldin van den roman ben ik.

Maar helaas! mijn roman is alles behalve romantisch!

En ik ben maar een arm heldinnetje, och! zoo'n pover figuurtje. Ik doe ten slotte wel 't rechte, maar niet zonder strijd en dat is niet 't ware.

Hare Hoogheid zit zich zelve nog te veel in den weg om echt hoog te zijn.

Ik heb een betrekking, heusch nog al goed. 't Is aan een particuliere school, wat men vroeger een jongejuffrouwen-school noemde. Ik ben er zes ochtenden en vier middagen in de week en verdien f 450 per jaar, dat is wel geen schat, maar ik ben er heel blij mee. Ten minste, ik moest 't zijn. Als ik was als een ander en zooals ik behoorde te wezen, zou ik jubelen en juichen, nu neem ik 't aan, alsof 't mij toekwam, en brom nog op den koop toe.

Zooveel meisjes toch loopen er rond, zonder iets te kunnen vinden en ik heb toch maar, zoodra ik mijn examen gedaan had, een betrekking gekregen.

Toen ben ik met een zak vol blanke guldens thuis gekomen, heb een heerlijk lange vacantie gehad en heb nu alweer een werkkring!

Verleden week ben ik mijn nieuwe taak begonnen, ik geef les aan de twee jongste klassen en lees bovendien Fransch met de grootere meisjes.